

متن پرسش

با سلام محضر استاد طاهرزاده تا کی انسان می تواند عبادت کند و اوامر و نواهی را مراعات کند ولی لذت نبرد؟ آیا این یک مشکل ذاتی است؟ یا ریشه در گناهان دارد و یا اینکه راهی است که خداوند برای برخی از بندگان خود تعیین فرموده؟ اصولاً لذت نبردن از اینکه انسان در محضر الهی، جلب نظر ربوبی را نماید چقدر عادی است؟ آیا نشانه مریضی قلب و یا مهر خوردن بر دل نیست؟ در هر حال تکلیف چیست؟ بعضی ها را انسان می بیند و یا در مجالس زیاد می شنویم که عشق به اهل البیت و ... باید منشا حرکت و تامین کننده انرژی برای حرکت باشد. حال اگر انسان این عشق به میزان کافی در قلبش نباشد چه باید کرد؟ تا کی باید با حساب و کتاب مسلمان بود و خود را به ضرب روزه و نذر و اجبار به ادای نماز اول وقت و ... در سلک مومنان قرار داد؟ البته بی انصافی است اگر بگویم همیشه از انفاس الهی بی بهره بوده ام ولی عمر به سرعت می گذرد و من همچنان امیدوارم. امیدوارم با بیان ناقص خود توانسته باشم عمق مشکل همیشگی خود را بیان نمایم. با تشکر از راهنمایی شما

متن پاسخ

جواب: ۱- عنایت داشته باشید که بندگی خداوند به خودی خود یک زندگی روحانی و لذت بخش است و به محض ورود به عالم قیامت تمام توجهاتی که در عبادات خود به کار برده‌اید در آنجا جاده‌های نورانی به سوی پروردگارتان خواهد شد و نظام «الیه راجعون» تحقق بالفعل می‌یابد.

۲- وقتی انسان بنا را بر آن گذاشت که تا حدّ ممکن قلب خود را در عباداتش در صحنه بیاورد آرام آرام چشم قلب او باز می‌شود و از الهامات قلبی بهره‌مند می‌گردد، به شرط این‌که: اولاً؛ نسبت به حقایق عالم دارای معرفت صحیح باشد. ثانیاً؛ صبر در دینداری پیشه کند و به دنبال نتیجه زودرس و سطحی نباشد. چنانچه خداوند می‌فرماید: «وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا نِعْمَ أَجْرُ الْعَامِلِينَ. الَّذِينَ صَبَرُوا وَعَلَىٰ رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ». و کسانی که ایمان آورده و کارهای شایسته کرده‌اند قطعاً آنان را در غرفه‌هایی از بهشت جای مدهیم که از زیر آنها جویها روان است جاودان در آنجا خواهند بود چه نیکوست پاداش عملکنندگان. همان کسانی که شکیبایی ورزیده و بر پروردگارشان توکل نموده‌اند.

به قول مولوی:

پرده‌های دیده را داروی صبر هم بسوزد هم بسازد شرح صدر

و در همین رابطه در حدیث قدسی داریم: يَا عِبَادِيَ الصَّادِقِينَ تَنَعَّمُوا بِعِبَادَتِي فِي الدُّنْيَا فَإِنَّكُمْ بِهَا

تَنْعَمُونَ فِي الْجَنَّةِ اى بندگان صديقم در دنيا بعبادتم متنعم باشيد كه بسبب آن در بهشت متنعم شويد.

۳- وقتى متوجه شدیم عبادت حقيقى با حضور قلب حاصل مى‌شود و صاحب چنين مقامى در اصل ائمه معصومين «عليهم‌السلام» هستند كه بدون هيچ درس و كلاسى در اين مقام مستقر شده‌اند، آن‌ها را در راستاى رسيدن به حضور قلب مقصد و مقصود خود مى‌يابيم و لذا عشق و محبت به آن ذوات مقدسه شروع مى‌شود كه بحث آن مفصل است. توصيه مى‌شود به كتاب «آن‌گاه كه فعاليتهاى فرهنگى پوچ مى‌شود» رجوع فرمايد.

۲ - سوره عنكبوت، آيات ۵۸ و ۵۹

۳- أمالی الصدوق ص ۳۰۱